

گفت‌وگو با حسین دارابی، کارگردان جوان دریک قدمی ساخت اولین فیلم بلندش

خروج از دوران سردرگمی

این اصطلاح که می‌گن مهم نیته اصولا رو بزبون همه مون هست! هر کسی با یه نیتی سمت هدفش میره، یکی به خاطر علاقه، یکی صرفا برای کسب درآمد اما بعضی‌ها توان انتخاب هدفشون همیشه یه نگاه ویژه‌ای به اعتقاد اتشون دارن و کار برای آدم‌ا اولویت بیشتری نسبت به موفقیت فردیشون داره. شاید فیلم‌های کوتاه حسین دارابی رو ندیده باشین اما تیزرهای فرهنگی مربوط به کمیتة امداد با اون گروه‌های جذاب رو که ساخته دست اوست حتما دیدن. «دایو» و «علمک» از کارهای قبلی دارابی، حرفاشو با هم بخونیم

✎ ورود به دنیای فیلم از چه زمانی براتون جدی شد؟

سال‌ها کار تئاتر انجام می‌دادم اما راضی نبودم، در واقع با خودم بعد از اجرا کلی کلنجار می‌رفتم و می‌گفتم این تعداد مخاطب زیاد نیست و با خودم دو دوتا چهارتای می‌کردم و احساس می‌کردم این مخاطب واقعا کمه. و همین باعث شد وارد فضای فیلم و فیلمسازي بشم.

✎ چه مسیری رو طی کردین تا امروز که در آستانه فیلم بلند سینمایی هستین؟

راه، راه پرفراز و نشیبی بود و از خداوند شاکرم که تجربیات خوبی رو در اختیارم قرار داد. اول از همه این بود که بنده وارد آموزش تئاتر شدم و بعد وارد بازیگری تئاتر، جالبه بدویند در تمامی فرهنگسراهای تهران اجرا داشتیم و مورد تشویق قرار گرفتیم. اما بعد از کار تئاتر وارد کار تدوین شدم و بعد از تدوین هم فیلم انجام می‌دادم که اولش با تدوین فیلم‌های کوتاه شروع شد و کم‌کم فیلم‌های بلند و در آخر مستند تدوین می‌کردم، اما چیزی نگذشت که شروع به ساختن فیلم کوتاه کردم و بعد هم نیمه‌کوتاه و در آخر فیلم بلند کار کردم. در این بین اساتید بنده کم تاثیرگذار نبودند چون واقعا برای ساختن تک‌تک کارهام بنده رو تشویق می‌کردن و مدام می‌گفتن تو می‌تونی، همین تشویق‌ها باعث می‌شد که با کمک یکی از دوستانم پول جمع کنیم و سعی کنیم یک فیلم خوب بسازیم. و در نهایت فیلمی ساختیم به نام «کرایه‌ها آماده» که باعث شد وارد جشنواره عمار بشم و دیده بشم. و بعد هم آشنایی با باشگاه فیلم سوره شروع شد که سبب شد فیلم‌های کوتاه زیادی بسازم و همین باعث شد بیشتر به راهم ایمان داشته باشم و تجربه کسب کنم و البته رجوع کنم به ساختن فیلم سینمایی.

✎ تلاش شما در دوران نوجوونی چقدر در رسیدن به جایگاه فعلی تون موثر بوده؟

بنده در دوران کودکی و مخصوصا نوجوانی، به شدت دنبال هنر بودم اما چون در خانواده خیلی سابقه زیادی در حوزه فنی و مهندسی داشتیم به همین دلیل از من هم توقع داشتن که به رشته‌های فنی رجوع کنم. حتی در کنار پدرم کار کردم و تجربه‌های زیادی به دست آوردم اما اصلا خودم رو در کارهای فنی پیدا نمی‌کردم، نه تنها فنی بلکه در کارهای دیگه اصلا از خودم راضی نبودم

نکنیم که هرچقدر هم که انسان زمان رو خلاصه کنه و برسه به هدفش، باز هم طول مسیر جزئی از هدفه

✎ اساسا دوره نوجوانی خودتون رو چطوری گذروندین؟

دوره نوجوانی بنده، دوران سردرگمی من بود. چون وابسته به تجربه نکردن و درس خوندن بود و البته فضای کنجکاوی و تجربه کردن و یادگرفتن هم بود، اما در کل دوست داشتم مدام در حال تجربه کردن باشم که لطف خدا شامل حالم شد و به سفارش یکی از اقوام به اساتید برجسته اخلاق معرفی شدم که شرکت در این چنین کلاس‌ها باعث می‌شد در دوره نوجوانی، اعتقادات فکری و اخلاقی من شکل بگیره که در طول زندگی به شدت به من کمک کرد...

✎ به نظر شما سینما کجای زندگی ماست؟

من کلا حرف هنرهای تصویربرداری رو خدمت‌تون می‌گم. به نظر من مخصوصا با شرایط الان و بیماری کرونا نقش بیشتری در زندگی عموم مردم داره، چون مردم نسبت به گذشته بیشتر با فیلم انس گرفتن و همزات‌پنداری کردن. مثل نوع نگاه، نوع تفکر، نوع لباس، نوع غذا و... چون وارد زندگی مردم شده. می‌تونم بگم پا به بخش مهمی از زندگی آدم‌ها گذاشته، اما این موضوع هم می‌تونه امیدوارکننده باشه و هم می‌تونه ناامیدکنه! اما اگر بتونیم از این فرصت‌ها استفاده کنیم خیلی خوبه.

✎ نظرتون درباره سینمای حال حاضر ایران چیه؟

سینما سال‌هاست در مسیر خوب و درستی پیش نمی‌ره و من خیلی آن رانمی‌پسندم اما احساس می‌کنم آینده سینمای ما متفاوت و جوونای مستعد به سینما رجوع کنن تا سینما وضعیت بهتری پیدا کنه، اما اگر سینما بتونه با کارهایی که ارائه می‌ده ایجاد انگیزه و امیدو باور بکنه، قطعا خیلی عالی می‌شه، گرچه متاسفانه هنوز سینما به این سمت نرفته.

✎ چرا به نوجوانان در حوزه سینما اهمیت زیادی داده نمی‌شه؟

به نظرم از بیشترین مخاطبان در دنیا، نوجوونا هستن و به همین دلیل که تلاش می‌کنن فیلم‌های موثری

برای قشر نوجوان ساخته بشه. مخصوصا هالیوود... چون به این باور رسیدن که یک نوجوان ذهن آماده‌تری برای جهت‌گرفتن و آماده شدن داره. اما متاسفانه در کشور ما به این موضوع اهمیتی داده نمیشه و هیچ‌گونه توجهی نمی‌کنن! چه بسا که همین نوجوونا بتونن برای قشر نوجوان کار تولید کنن. از چیزهایی که در سینما وجود نداره، متاسفانه بحث کار برای نوجوونه، شاید هم فکر می‌کنن پرداختن به قشر نوجوون چندان مهم نیست یا شاید معتقدن تولید فیلم برای نوجوون، مخاطب کمتری داشته باشه، اما من می‌گم کار خوبی ساخته نشده که مخاطب کمتری داشته باشه!

✎ یه نوجوونی که می‌خواد یه روز خودش رو در جشنواره فجر ببینه از این سن باید چیکار کنه؟

اولین نکته مهم برای یک نوجوان اینه که هدف داشته باشه یا اگر در دوران نوجوونی هدفی رو مشخص نکرده، حتما به دنبال بره چون دوره نوجوانی، دوره تجربه‌هاست و قطعا شناخت خودش می‌تونه به شکوفایی استعدادها کمک کنه، اما در کنارش می‌تونه مدام با خودش تکرار کنه باید یک کار بزرگ انجام بدم و من یک آرمان دارم. یک جلسه داشتم پایین شهر تهران و مدام به نوجوانان می‌گفتم که شما خودتون رو دست کم نگیرید و مطمئن باشید که حتما می‌تونید به اهداف بزرگ دست پیدا کنید. حتما نباید تنها هدف تون رسیدن به جشنواره فجر باشه. چون عقیده‌ام اینه که اگر آدم‌ها هدف‌های کوچیک داشتن باشن کوچیک می‌مونن. هدف می‌تونه بزرگتر از این‌ها باشه که اول از همه به نظرم باید هدف الهی باشه و خدمتگزاری و جلب رضایت ولی عصر(عج) در راس اهداف باشه و البته اثرگذاری در حد توان! ولی برای رسیدن به این هدف‌ها مهم‌ترین کار و لازمه رسیدن به هدف اینه که یک نوجوون سعی کنه خودش رو بشناسه و نکته بسیار مهم اینه که بتونه استعدادهاش رو کشف و شکوفا کنه چون بنده بارها دیدم که یه نوجوون رجوع به کاری کرده که اصلا استعدادی در اون کار نداشته و اگر کمی روی کشف توانایی‌های خودش وقت می‌داشت قطعا می‌تونست در کار دیگه‌ای موفق‌تر باشه، به نظرم کاری که یک نوجوون میتونه انجام بده همینه!

گپ و گفت

ضمیمه نوجوان

شماره ۲۸ • ۲۷ شهریور ۱۳۹۹

نوجوان
بازمانده

فاطمه کریمی

با تشکر از
عطیه ضرابی

راستی یادمون رفت بکیم آقای دارابی از هنرجهای باشگاه فیلم سوره (حوزه هنری) هستن و خبر خوب اینه که این باشگاه داره شرایط رو فراهم می‌کنه که سن ورود هنرجوها تا ۱۷ سال پایین بیاد اگر به ساخت فیلم علاقه دارین فرصت را از دست ندین